

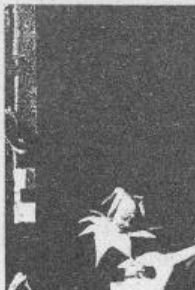
Изложби

Во крвотокот на епохата

За самостојната изложба на италијанскиот уметник Ренато Гутузо во Музејот на современата уметност – Скопје

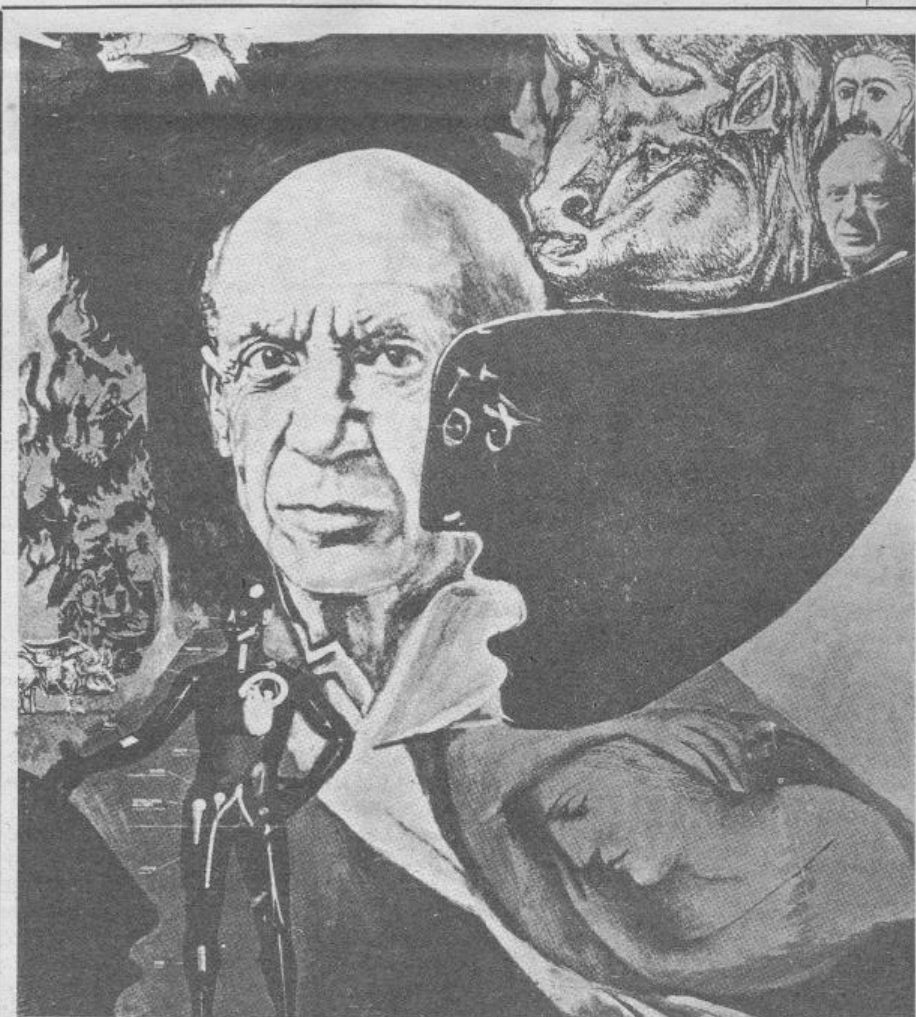
Истомисленик на Кете Колвиц, Георг Грос, Бен Шан, Алаксандар Дејнека, Франс Масарел, Хегедушиќ и други, сликарот Ренато Гутузо – вљубеник во ангажираното сликарство, децени по ред консеквентно и фанатички верува во револуционерните содржини на современоста.

Личноста на Гутузо ги обединува во извонредна хармонија бескомпромисниот комунист со страсниот сликар. Само во таа интегралност се согледува вистинската големина на неговиот мит. Затоа, за него уметноста не е само ликовно-естетска егзибици-

ја, професија и занает, туку и идеја и содржина, апсолутно подредени на социјалното битие на уметникот.

Пресекот на неговата ликовна продукција што ни е претставен на изложбата во Музејот на современата уметност, го опфаќа периодот од 1940 до 1974 година. Иако настрана од овој изложбен простор остануваат големите слики на авторот: „Битката на мостот Амираљо“ и „Погребот на Тољати“, и од делата какви што се „Разговор на сликарите“, „Оплакувањето на смртта на Пикасо“, „Триумфот на војната“ и други, може да се согледа монументалниот грч на смелиот потег на уметникот, секаде и отсекогаш присутните линеаризми, виталноста на ангажираниот дух, хуманистичките пораки. Преку кубизмот, експресионизмот, апартниот социјалистички реализам, се повторуваат сите овие особености, за да станат трајно обележје на индивидуалитетот на Гутузо. Низ кршачите на камен, дрварите, риболовците, востаниците

РЕНАТО ГУТУЗО: ОПЛАКУВАЊЕ СМРТТА НА ПИКАСО

и работниците, војните, револуциите, болестите и техничката цивилизација – низ сите овие облици на колективно страдање – се следи емоционалната реакција, сочувството со положбата на угнетените и социјално незгрижените. Се глорифицира трудот како акт на ослободување на човекот. Таа сраснатост во крвотокот на масовните трагедии оди во симултана паралела со пулсот на животот, со трансформациите и најделикатните идејно-филозофски треперења на епохата.

Низ историските искуства, од Рембрант, преку Пикасо до поп-уметноста, низ сонот, имагинацијата и реалноста, тој без предрасуди ја филтрира мислата за да го постигне отворениот и смел дијалог со проблемите на своето време.

Ликовната синтакса на Гутузо го почитува космополитизмот на идејата: разбирлива и достапна таа отвора можност за автентична и целосна комуникација. Во актот на безрезер-

вното прифаќање на ова дело има значаен придонес експресионистичко-психоделички раздвижената палета.

Редовиве се само скромни пробив во сензибилната структура на оваа креација. Во искричавите констатации на Патрик Валдберг – авторот на предговорот на каталогот на изложбата и еден од најголемите денешни ликовни теоретичари – поцелосно се открива ликовната загатка на познатиот сликар.

Со оваа изложба Музејот на современата уметност исполнува и една своја обврска: благодарност кон уметникот за делото што го подари на градот Скопје во моментите кога стенкаше под урнатините на природната стихија во 1963 година. А слухот на луѓето како Гутузо го побудуваат фениксот да ја отфрли митската облека за да загосподари со просторот на стварноста.

Соња А. ДИМИТРОВА